

Poštnina plačana v gotovini.
Leto XXV.

8. septembra 1929.

Cena številki 1 Dinar
Številka 9.

Tisk Prekmurske Tiskarne v Murski Soboti za tiskarno HAHN IZIDOR.

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejšje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko Jüzno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred, štéri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pušpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na sirotišnico „Doma sv. Frančiška so darüvali sledeči v dinaraj: 157. črep so kupili: Vekoslav Medvešček, žel. uradnik, Maribor 100, Krampač Aga, Bednja 10, Balažic Ana, G. Bistrica 20, N. N., Črensovci, 3. rata za črep 100, Horvat Marko i Vinčec Jožef iz Trnja nabrala pri romarih Mar. Bistričkih 56, Žalig Treza Črensovci 10, Jakšič Ivan i Horvat Štefan, G. Bistrica, nabrala 106.80; darüvali so: Vučko Martin 1.50, Jakšič Matjaš 10, Küzma Ivan 3, Ritlop Jožef 1, Kelenc Ana 5, Kreslin Ignac 5, Cigan Kata 30, Jakšič Rozina 3, prosa 23 kg = 48.30 Din. — Šćap Ana, Beltinci 3, Belovič Marija, Šafarsko 20. Iz Razkrižja: Rajnar Ivan, 5, Levačić Jelena 10, Krznar Franc 3, Krznar Štefan 2, N. N. 2, Zenkovič Štefan 2, Horvat Magda 4, Zadravec Jelena 2, Krizanič Franc 4, Kosi Franc 2, Vozlič Jelena 2. Iz Vesčice: Makovec Jelena 3, Šćavničar Marija 10, Smolkovič Rudolf 10, Žličar Orša 5, Makovec Anastazija 10, Stojko Ivan 10, Makovec Ivana 3, Stajanko Jozefa 2, Makovec Marija 3, Žličar Anton 2, Kutnjak Pavel 10,*Valentinčić Mimika 3, Slomšek Justina 10, Sršen Karol 5, Zmazek Marija 10, Alt Johana 3, Nećemer N. 5. Iz Globoke: Peršak Ivan 4, Peršak Marija 4, Makovec Marija 5.

82. kamen je kûpo: Antolin Ivan iz Sr. Bistrice v Chicagi 650 Din. 83. kamen je kupila Smej roj. Špiclin Marija iz Črensovec v Bridgeporti 896 Din. 84. 85. kamen Pevsko društvo „Jezero“ v Chicagi 1400 Din. 86. kamen Ivko Kristina Sr. Bistrice 650 Din. 87. kamen je poslao nepoznani, ki ne se šće javo, po Cunard Line 820 Din. 88. kamen so kupili gornji darovniki s svojimi višješnjemi dari.

Oća sirot — povrni vsem darovnikom obilno!

ODBOR.

Marija naša pomoćnica i zagovornica.

Od tistoga časa, kda je njeni Sin Jezuš vmro za grešnike, stoji Marija kak pomoćnica med pravičnim Bogom i zapelanim grešnikom. Ona

pomaga vsakomi i prosi za vsakoga, ki se njoj ponizno i zavüpljivo priporoča. Ona prosi, naj se razžaljeni Bog smilüje grešnika, naj ne odtegne od njega svoje dobrotlive roke, naj ga ne pozove na sodbo v njegovih grehaj, nego naj ga milost božja gene, da se pobolša i stanoviten bo.

Da, meni se vidi kak da gledam v dühi nebesa. Gledam i vidim, kak se Marija v nebesaj k svojem i Sini obrača i naše prošnje s svojimi rečmi podpira. Meni se vidi, kak da čüjem, kak Marija svojega Sina milo nagovarja, naj se nam grešnikom smilüje; kak da čüjem, kak kroti božjo srditost; kak da vidim . . . oh, prečüden prizor! oh strah i trepetanje! kaj vidim? Eden angeo ves razžaljen iz zemle v nebesa privihra i se pada pred božji prestol, tü spadne na obraz, nato s skuznimi očmi žalostno načte po vrsti, kaj je vse na zemli vido: Kak se hüdobije zdajšnjih ljudi povnožüjejo, kak se Gospodovi dnevi zaničavajo, božje ime nepoštüje, svete predge i navuki zanemarjajo, dühovniki osramüjejo, device oskrünjejo, siromaki zatiravlejo i nedužna krv prelevle, kak pobožnost na tleh leži i vnogo ljudi po živinsko žive. Trojedini Bog se razsrdi i šče takše ljudi včas i pokončati. Že drži krvavo šibo v roki, že davle ostro zapoved maščüvajočim se angelom i je pošila na zemlo ljudi vničüvat. Jaj, ka bo zdaj!? Angelje se od srditoga Boga odpravljajo. — Ali glej, zdaj stopi Marija s svojega prestola pred srditoga Boga, poklekne pred sv. Trojico i milo prosi za grešnike; prime za krvavo šibo i vzdehne: milost, milost grešnikom na zemli. Ve jih šče je znamka med njimi deset pravičnih, če jih pa nega, se pa jez za nje darüjem. Bog Oča! vdari mene, svojo pokorno hčerko; Bog Sin, vdari mene, svojo ljübeznivo mater; Bog sveti Düh! vdari mene, svojo drago zaročnico. O samo grešnikom na zemli bojd i smilen i daj njim čas spokorjenja. — I Marija je poslühnjena, božje bitje je omehčano, pravična srditost trojedinoga Boga je vkročena. Angelje milo pogledüjejo eden drügoga i se spüščajo na zemlo, ne zato, da grešnike pomorijo, nego da tem oznanijo milost božjo i vsmilenje božje.

Istino je povedao o Mariji sv. Bonaventura, rekoč: „Marija je nam oblačni steber, ki nas brani pred vročinov božje srditosti, i je ognjeni steber, ki nas razsvetlüje z darami božjega vsmilenja.“

Da, Marija je zaistino naša mogočna pomočnica i posebna zagovornica pri Bogi!

— BOGOSLAV. —

Nečistost!

Z vsakšim grehom žalimo ljuboga Boga; vsakši smrtni greh nas oropa posvečüjoče milosti bože; vsaki greh zaslüži po smrti pekeo; še posebno pa greh nečistosti. Nieden greh je nej tak kaznjiv, kak te greh.

Greh nečistosti nam ne nakopa samo pekla po smrti, nego je tü na zemli kaznjiv. Nečistnik, bodisi v mislih, rečaj ali dejanjih, peša, njegove telovne moči pešajo i si pred časom nakople smrt.

Šče hüša kazen za nečistnika je na drügom sveti. Kristuš sam nam jo zabičao: „Nikaj nečistoga ne pride v nebesko kralstvo!“ I na sodnji den bo izreko strašne reči; „Idite, nečistniki prekleti, v vekivečen ogenj!“

Odked pa ta nevgasliva strast?

Prvi pogrešek je bio dani v rojstnoj hiši. Vnogi stariš je celo z veseljem gledao, če je pred njegovim detetom kaj nesramnoga gučalo. Smijao se je ešče poleg. No mlado dete pa je mislilo, da je to jako lepo i je drugoč že pazljivo poslušalo takše pogovore.

Gda je prišeo v šolo, je prišeo med slabo tovarišijo i prvle nikelko pokvarjen je čuo i vido šče kaj novoga i tak se je vteločila v njem strast, ki je vedno bole naraščala. Kda je prišeo v mlada moške leta, te je pa že sam gnao svojo strast na den. Je ne samo poslušao i gledao nesramnih reči, nego se je sam loto. Tak postane nedužno dete razvūzdano strastem. Što njemi je dao prvi povod? Ti dragi stariš, ti mati, ki si ga celo z veseljem gledala, če je kaj nesramnoga gučao. Ti si pogūbila i vničila svojo dete, prvle nedužen zdaj razvūzdani. Spomni se dragi stariš, ka boš davao teški račun Bogi.

Živo je na Polskom krao Boleslav, ki je živo strašno razvūzdano. Nečistūvao je, meo je nezakonsko deco, morio je pokorne ljudi i še vnogo drugih hūdobj je napravo. Ar je bio tak hūdi, se nišče nej vūpao pred njegovo lice.

Zvedo je o tom sv. škof Stanislav. Ne je mogeo prenesti te hūdobje, zato se napoti k njemi na dōm. Kralj ga sprime še prijazno, a da njemi začne v oči metati njegovo slabo življenje, ga vō vrže i ga sklene vmoriti. Večkrat pošle krvnike, da bi ga vmorili, a boža previdnost je vzela moč krvnikom i so ga nej mogli vmoriti. Krala je to čemerilo, i ništerno jūtro se sam namenī nad škofa.

Sv. škof je ravno pred oltarom pri sv. meši bio. Ravno pred podigavanjom pride kruti kral i odseka njemi glavo.

Ka je, dragi čtiteo, prineslo toga krala do takše hūdobje? Nečistost je bila začetek vseh njegovih hūdobj.

Tūdi žalosten a istinski dogodek sem čuo od edne deklinke. V začetki je bila dobra. Počasoma se je vdala nečistosti i naslednje je porodila nezakonsko dete. To svoje lastno dete je včasi po rojstvu zadūšila, sama sebe pa strelila z revolverom.

Ka je toj deklinke pomagalo vse njeno nečisto življenje, a njena dūša. dragi, kde je? Gori, gori i vsigdar gori; nikdar se ne reši.

* * *

Ne bom naštevao već žalostnih dogodkov. Prosim Vas pa eno, dragi čtevci: „Vzemimo si Marijo za vzgled. Prosi jo, stariš, da boš tak čisto i nedužno vzgajao svojo deco, kak je ona ljuboga Jezusa. Ti mladina, dečki i dekle tūdi mi nasledūjmo Marijo, ve je ona bila *matl* in *devl*-*ca*. Živela je deviško. Tūdi mi živimo čisto, deviško. Zatirajmo strasti i ne vdajajmo se mesnoma poželjenji.

Če bomo tak živeli, bomo tūdi kronani z Marijov v nebesih i vživali nebesko slavo na veke.

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

K Materi Mariji.

Molitev, na štero je sam^a Bl. Dev. Marija navčila sv.
Mehtildo.

Zdrava bodi Marija s tistim poštovanjem, z šterim ti je Oča Zdrava bodi v pozdrav povedao i te po svojoj vsegamo-
gočnosti rešo vsakšega greha. Zdrava bodi Marija z tistov lü-
beznostjov, s šterov ti je Sin boži dao svetlost svoje močrosti
i te je postavo za najsvetlejšo zvezdo, ki presveti nebo i zemljo.
Zdrava bodi Marija v tistoj sladkosti sv. Dūha, z šterov te je
celo prehodo i nateliko napuno z miloščami, da vsaki, ki pri
tebi išče miloščo, jo najde. Spomni se tistoga dela, štero je v
tebi opravilo presveto Trojstvo, kda je v tvojem teli združilo
božo naturo v ednoj osebi tak, ka je postao Bog človek, člo-
vek pa Bog, pri šteroj priliki si začütüla takšo radost i veselje,
kakšega človek nikak ne mogoči občütiti. Zato te pa vso stvor-
jenje z začüdenjom spoznava i priznava za blaženo i zvišeno
nad vsa nebeska i zemelska bitja kak i za blagoslovljen sad
tvoje utrobe Jezusa, ki vse oživlja, posvečuje i blagoslavla na
vse veke. Amen.

Zlata molitev na čast Bl. Dev. Mariji.

Pozdravljena bodi roža brez trnja, ki te je Oča s svojim
veliĉanstvom do Boga pozdigno i te je rešo vsakšega preklest-
va greha. Marija, ti si zvezda morska, ki te je Sin z božanskov
svetlostjov obdao, da svetiš vsem nam. Milošče si puna po
svetom Dūhi, posoda bože dobrote i vse pobožnosti, Gospod
je z tebov po čüdnnoj pogodbi, po šteroj je telo vzeo v tebi po
deli svetoga Trojstva, o kak sladka posoda ljübezni si ti. Bla-
goslovljena si med ženami, to priznava vsako pokolenje, sama
neba te nad vse zvišeno spoznava. Blagoslovljen je sad tvoje-
ga tela, šteroga nam daj tü vsikdar, po smrti pa naveke vži-
vati. Amen.

Odked pa ta nevgasliva strast?

Prvi pogrešek je bio dani v rojstnoj hiši. Vnogi stariš je celo z veseljem gledao, če je pred njegovim detetom kaj nesramnoga gučalo. Smijao se je ešče poleg. No mlado dete pa je mislilo, da je to jako lepo i je drugoč že pazljivo poslušalo takše pogovore.

Gda je prišeo v šolo, je prišeo med slabo tovarišijo i prvine nikelko pokvarjen je čuo i vido šče kaj novoga i tak se je vtelovala v njem strast, ki je vedno bole naraščala. Kda je prišeo v mlada moške leta, te je pa že sam gnao svojo strast na den. Je ne samo poslušao i gledao nesramnih reči, nego se je sam loto. Tak postane nedužno dete razvüzdano strastem. Što njemi je dao prvi povod? Ti dragi stariš, ti mati, ki si ga celo z veseljem gledala, če je kaj nesramnoga gučao. Ti si pogübila i vničila svojo dete, prvine nedužen zdaj razvüzdani. Spomni se dragi stariš, ka boš davao teški račun Bogi.

Živo je na Polskom krao Boleslav, ki je živo strašno razvüzdano. Nečistüvao je, meo je nezakonsko deco, morio je pokorne ljudi i še vnogo drugih hüdobij je napravo. Ar je bio tak hüdi, se nišče nej vüpao pred njegovo lice.

Zvedo je o tom sv. škof Stanislav. Ne je mogeo prenesti te hüdobije, zato se napoti k njemi na döm. Kralj ga sprime še prijazno, a da njemi začne v oči metati njegovo slabo življenje, ga vö vrže i ga sklene vmoriti. Večkrat pošle krvnike, da bi ga vmorili, a boža previdnost je vzela moč krvnikom i so ga nej mogli vmoriti. Krala je to čemerilo, i ništerno jütro se sam nameni nad škofa.

Sv. škof je ravno pred oltarom pri sv. meši bio. Ravno pred podigavanjom pride kruti kral i odseka njemi glavo.

Ka je, dragi čtiteo, prineslo toga krala do takše hüdobije? Nečistost je bila začetek vseh njegovih hüdobij.

Tüdi žalosten a istinski dogodek sem čuo od edne deklücke. V začetki je bila dobra. Počasoma se je vdala nečistosti i naslednje je porodila nezakonsko dete. To svoje lastno dete je včasi po rojstvi zadüšila, sama sebe pa strelila z revolverom.

Ka je toj deklücki pomagalo vse njeno nečisto življenje, a njena düša, dragi, kde je? Gori, gori i vsigdar gori; nikdar se ne reši.

* * *

Ne bom naštevaö več žalostnih dogodkov. Prosim Vas pa eno, dragi čtevcu: „Vzemimo si Marijo za vzgled. Prosi jo, stariš, da boš tak čisto i nedužno vzgajao svojo deco, kak je ona ljüboga Jesuša. Ti mladina, dečki i dekle tüdi mi nasledüjmo Marijo, ve je ona bila *matí* in *devica*. Živela je deviško. Tüdi mi živimo čisto, deviško. Zatirajmo strasti i ne vdajajmo se mesnömí poželjenji.

Če bomo tak živeli, bomo tüdi kronani z Marijov v nebesih i vživali nebesko slavo na veke.

K Materi Mariji.

Molitev, na štero je sama Bl. Dev. Marija navčila sv. Mehtildo.

Zdrava bodi Marija s tistim poštovanjem, z šterim ti je Oča Zdrava bodi v pozdrav povedao i te po svojoj vsegamogočnosti rešo vsakšega greha. Zdrava bodi Marija z tistov ljubeznostjov, s šterov ti je Sin boži dao svetlost svoje močrosti i te je postavio za najsvetlejšo zvezdo, ki presveti nebo i zemljo. Zdrava bodi Marija v tistoj sladkosti sv. Dūha, z šterov te je celo prehodo i nateliko napuno z miloščami, da vsaki, ki pri tebi išče miloščo, jo najde. Spomni se tistoga dela, štero je v tebi opravilo presveto Trojstvo, kda je v tvojem teli združilo božo naturo v ednoj osebi tak, ka je postao Bog človek, človek pa Bog, pri šteroj priliki si začutila takšo radost i veselje, kakšega človek nikak ne mogoči občutiti. Zato te pa vso stvarjenje z začudenjom spoznava i priznava za blaženo i zvišeno nad vsa nebeska i zemelska bitja kak i za blagoslovljen sad tvoje utrobe Jezuš, ki vse oživlja, posvečuje i blagoslavla na vse veke. Amen.

Zlata molitev na čast Bl. Dev. Mariji.

Pozdravljena bodi roža brez trnja, ki te je Oča s svojim veličanstvom do Boga pozdigno i te je rešo vsakšega preklestva greha. Marija, ti si zvezda morska, ki te je Sin z božanskov svetlostjov obdao, da svetiš vsem nam, Milošče si puna po svetom Dūhi, posoda bože dobrote i vse pobožnosti, Gospod je z tebov po čudnoj pogodbi, po šteroj je telo vzeo v tebi po deli svetoga Trojstva, o kak sladka posoda ljubezni si ti. Blagoslovljena si med ženami, to priznava vsako pokolenje, sama neba te nad vse zvišeno spoznava. Blagoslovljen je sad tvojega tela, šteroga nam daj tū vsikdar, po smrti pa naveke živati. Amen.

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

IX.

Srce Jezušovo.

Kda je Zveličiteo vso lepoto i vse kinče svojih ran že nazvesto poniznoj laičnoj sestri, bi njej mogo zakriti kinče ljubezni njegove velike rane? „Glej vretino, z štere vse lahko zajmleš; za tebe je ta posebno obilna! . . . tak njej govorio Gospod i njej je pokazao v bliščečoj svetlobi svoje rane. Rana njegovoga srca je pa bila nad vse ove nedopovedljivo lepša. „Pridi samo sem v rano moje strani . . . to je rana ljubezni, iz štere prihajajo nebeski plameni.“

Jezuš njej je večkrat pokazao zandrūgim svoje človečanstvo, kak je bilo odičeno. Pri teh prilikaj je Gospod ščista blūzi prišo k svojoj službenici, zavūpno ž njov si je pogovarjao, kaknekda z našov dragov sestrov, Alakok Margetov Marijov. Ta svetnica ki „nikdar neje zatajila Jezušovoga najsvetejšega Srca“, njoj je pravila: „Gospod se je v to formo pokazao meni“; Vučenik njej je pa ponavljao pozvanje: „Pridi v moje srce, tū se ti ne trbe ničesa bojati. Položi sem svoje lampe, zajmli odtec ljubezen i jo zatem raznesi po celom sveti! . . . Vtegni svojo roko i vzemi moje kinče.“

Neki den jo je nagovoro, naj spuni njegovo vročo željo i razdeli milošče, s šterimi je njegovo srce prepuno: „Vzemi, ar je mera puna. Ne morem jih več v sebe zapreti, tak močno je želem razdeliti.“ Pri drugoj priliki dobi nalog, naj si te kinče ponovno na hasek obrača: „Pridi i sprejmi povoden mojega srca, štero tak vroče žele razdeliti preobilnost svojih kinčov. Rad bi dao iz svojega viška, ar sem dnes v svojo vsmiljenost vzeo tiste dūše, štere so vaše molitve rešile.“

Pri vsakoj priliki, a na druge načine jo pozavle, naj žive zdrūženo ž njegovim srcom: „Bodi v tesnoj zvezi z tem Srcom, naj dobiš mojo krv i jo deliš.“ „Če ščete v Gospodnovo svetlost stopiti, se morete v moje bože Srce skriti . . . Če ščete spoznati globočino vse njegove vsmiljenosti, ki vas tak vroče ljūbi, te morete z velikim poštūvanjom i velikov poniznostjov položiti svoja vūsta na odprtino mojega Srca . . .“ „Tū je sredi-na. Nišče vam ne more zabraniti, ka toga Srca ne bi ljūbili i se njemi ne bi dopadnoli, zvūn če vaše srce tūdi šče to, ka bi se njemi zabranilo. Stvorjenja lahko gučijo, ka ščejo, a vašega kinča, vaše ljūbavi vam nišče nemore oropati! . . . To je moja volja, da brez človeče tolažbe ljūbite.“ Pri toj izjavi postane Gospod i da vsem svojim zaročnicam sledeči navuk: „To ščem, naj se znebijo vse redovniške dūše vsega, da če v moje srce ščejo priti, ničesa se ne smejo držati, niti, ki k zemlji veže; ki šče Gospoda najti, more sam sameren ž njim biti; to Srce morete v svojem srci iskati.“ Zatem se pa obrne k sestri Mariji Marti, a vidi v svojoj vernoj službenici vse njemi posvečene dūše: „Potrebūjem tvoje srce, ka me pomiri i si z menov pogovarja; . . . Navčim te, kak me moreš ljūbiti ar toga ti neveš: znanost ljūbezni se najmre ne da z knige navčiti, ta se da samo tistoj dūši, štera božega Križanoga prebrodjava i si ž njim zavūpno pogovarja. Pri vsakom svojem deli se zdrūži z menov.“ Zatem njej Gospod da zarazmeti pogoje za notrašnjo zdrūžitev z božim Srcom i čūd-

ne sadove te združitive: „Zaročnica, štera v svojem trpljenji i pri svojem deli ne počiva na srci svojega zaročnika, čas zapravlja. Če kakše falinge napravi, more se z velkim vupanom stisniti k mojemu Srci. V toj božoj peči zgorijo vse vaše nepopolnosti; ljubezen žge, ljubezen vse vniči! . . . Ljubite me i vse mi prepustite! Odpočinite si na Srci svojega Vučitelja, kak je to včino sveti Janoš. Veliko diko njemi spravite, če te ga tak ljubili.“ — (Dale.)

Predga Lovrenčič Jožefa za naše romare na Rakovniki.

Naše verno in pobožno ljudstvo rado hodi na romanje, na svete kraje. Vi, dragi rojaki ste že šli vnogokrat ta zadnja leta prek Müre k Materi dobrega tanača, posebno kda se vam je trbelo odločiti v kakšoj vekšoj i težavnejšoj reči, i Marija vam je dala pravi tanač.

Kje ste pa zdaj? Zdaj mate to srečo, da ste v svetišči Marije Pomočnice. Pomočnica! Ka pomeni to Marija Pomočnica? — Kda je dete malo, je vsigdar najvarnejše, či ga mati v naroči varje; kda je vekše dete, što njemi pomaga, što njemi da, ka njemi trbej? Mati, vsepovsedi mati i mati.

Marija je naša Mati, pri njej smo v zavetji, ona nas v vsakoj nevarnosti brani i varje i ona nam tudi povsod pomaga, kak svojoj dobroj deci. — Posebno pod tem imenom i tudi v tom svetišči Marija prav rada i vnogim pomaga. Pred desetimi leti sem najšeo na sredioltara pod prtom pismo: „Marija Pomočnica! moja mati so na smrt zbetežali, stan so mi odpovedali, jaz službe nemam. Lepo te prosim, pomagaj mi!“ — Za en teden sem najšeo od ravno tistoga moškoga na tistom mesti pismo jako dolgo pismo: „Hvala ti dobra Pomočnica! Mati so že skoro zdravi, dobo sem lepi, zdrav stan i službo!“ I našteo je ešče vnoge druge milosti, ki jih je prija od Marije.

Tam za oltarom je vnogo kepov, srebrnih src. Vse te reči so svetišči i Mariji darivale takše osebe, štere je Marija Pomočnica poslunola. I kelkim drugim je pomagala!

Predragi rojaki! Vi ste zadnja leta jako močno občutili božo roko. Bila je strašna povoden, vnogokrat toča, ogenj, živinska kuga, miši, mraz itd. Čuli ste ali celo vidli ka se je zgodilo pred kratkim v Törnišči, na Ivancih. Kak vas je Bog obisko! — Ešče več. Vidite kak vse ide nad vas, nad vašo deco! Knjige, časopisi, predavanja včasi, razna društva! Vse ma te namen: „Pobožen prekmurski narod odtrgati od duhovnikov, od Cerkve, od Boga i vrčiti te dober i pobožen narod brezverstvi i ga zbrisati izmed poštenih narodov.“ To se dela z vsemi močmi, z vsemi silami, liki skrito, ka vi niti v pamet ne vzemete. Dosegnoti mislijo, da naša deca ne bi legla v tiste verne katoličanske grobe, v šteri spijo i čakajo naši dedeki i naše mamice.

Povejte mi, predragi v Gospodi, kam se naj obrnemo za pomoč? Što naj varje naše njive, naše senožati, naše gorice, naše hiše, našo živino, — što naj varje našo deco, naše družine, naše duše? Liberalna društva? Ta so samo za to, da vaše žepe na opak obrnejo, svoje pa napunijo;

samo da vi toga ne zapazite, ar vam lepo peska namečejo v oči, da vi ne vidite kak zagiftajo vašo deco. Rešili nas bodo vse kaj drugo, kak katoliški društveni domovi, štere zidajo i štere bodo zidali? Tudi te domovi nas ne rešijo, ar ne bodo v rokah takših, šterih bi si što glavno skrb vzeo: Tü se ne bo preklinjalo, tü se ne bo nesramno niti gučalo, tü de mogo vsakši vsako nedelo k. sv. meši iti. Če pa te odgovornosti nega, tam bo nova nesreča za našo deco, za naš mili narod.

Kam se tedaj naj obračamo? Edino pomoč dobimo pri Mariji; nej je zobston pomočnica krščenikov. Tü si je postavila svetišče. Tü odnet zakriva naše domove i naše siromaštvo s svojim maternim plaščom. Obrnimo se zdaj i obračajmo se vsigdar z velikim zavüpanjom k Mariji Pomočnici.

Na Talijanskom je že več let redno vse toča pobila v ednom okraji. Nekoga leta so pa vküper prišli rihtarje celoga okraja i so napravili to oblübo: „Vsako leto bomo romali v Turin k Mariji Pomočnici i či nas varje toče, bomo prinesli lepi dar Mariji.“ I gledajte, že deset i deset let je minolo. Oni vsako leto romajo k Mariji Pomočnici; liki tudi toča od tistoga leta je več ne prišla v tisti kraj.

Predragi rojaki! Tak goreče se tudi vi priporočte Mariji, izročite njoj vse vaše potrebščine i vse vaše domače. Marija vas gvüšno ne bo zapüstila i nas varvala nesreč.

Vsi ste romarje. Od daleč ste prišli i mate daleč iti nazaj domo, nazaj med vaše drage. Bög Vam daj srečo, da bi lepo i srečno dospeli k svojim dragim domačim. Liki, mi smo tudi romarje vsi. Od Boga smo prišli i k Bogi nazaj idemo. — Zdignite svoje oči na Marijo i jo lepo prosite.

„Marija pomočnica, moja draga nebeska Mati! K tebi v-nebesa mislim in želim priti: Tebi priporočam sebe i domače. Primi nas vse za roko i pelaj nas vse k sebi v sveta nebesa.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Lepa prošnja do vseh, ki ljübijjo sirote. K Srci Jezušovomi bi mogli zvršiti naše prvo nabiranje to leto. A ar je zavolo velike zime ne bilo mogoče k božiči opraviti božičnoga nabiranja, smo to komaj k vüzmi zvršili. Naj ne bi bilo pregesto nabiranje, smo k Srci Jezušovomi ne nabirali, nego smo to nehali na jesen, kda z drugim nabiranjem, štero mammo k Ferenčovim, ali Franciškovomi, sküпно opravimo oboje. Nabirali bomo zato odzdaj naprej vsakojačko zrnje, krumple, grah, pa kesnejši pov, ka nam pač što prevüpa dati z svojega pova. Dovoljenje mammo od ministerstva celo leto pobirati. Potrebüvali bi samo nabirače: *Prosimo vu vsakoj vesí par sirote ljübečih düš*, so to te že tretjeredniki, so v kakšo brativčino ali ne, so dečki ali moški, so ženske ali dekle, naj nabirajo od zdaj naprej vsakovrstno zrnje, ki je letos zraslo ali bo še dozorelo, kakti kukorica, hajdina, proso, grah, krumple pa prvejše strmeno. Ka što prevüpa naj da, nabirač pa naj to shrani i našemi odbori naznani, ka de šo po to. Pobrane dare bo odbor v peneze spravo i zračunao k že nabranøj šumi, ka potreben penez hitrej pride vküp.

Novi kamni. Dobili smo z Amerike 7 novih kamlov. Mamo jih tak zdaj 88. Potrebujemo pa jih 800. Ne je teško vgoniti, keliko nam ešče fali. Goreče Amerikanske darovnike niže objavimo.

Novih črepov smo dobili ednoga. Mamo jih tak 157. Do 800 je ešče jako duga pot, zato dajmo prgiščo za prgiščov našega pova, ka hitrej dobijo sirote streho.

Diplomo si je zaslužo g. Vekoslav Medvešček, žel. uradnik v Maribori, ki nam je darüvao 100 din.

Romarje od M. Bistrice so mislili na nas, poslali so nam po Vinčež Jožefi i Horvat Marki iz Trnja 56 din.

G. Bistrica goreča. Čeravno smo naznanili, da bomo zrnje i drugi pov pobirali, vendar sta Jakšič Ivan i Horvat Štefan nabrali na G. Bistrici 106 din. 80 p.

Sirote gorečnost. Neka sirota iz Medjimurja, Kovačič po imeni, ki bi rada prišla v našo sirotišnico za deklo, je v Štrigovskoj fari nabrala 155 din.

Ka mislite bi bilo to mogoče ?

K leti bi radi slovesno obslužavali petdvajseti letnico M. Lista. Pri toj priliki bi se moglo to zgoditi, ka bi se blagoslovo vogelni kamen naše prve sirotišnice v Slovenskoj Krajini ? !

Ka mislite, je to mogoče ? ! Mogoče je na te način, če da vsaka hiša 100 din. v Slovenskoj Krajini na „Dom“ sirot. k leti ga lahko začnemo zidati. Se zna, da siromaške hiše ne morejo dati 100 din, morejo pa 10 din. Ščista siromaških hiš, štere bi samo 10 din. zmogle, je pa itak malo. Mesto teh bi dale bogatejše, pač premožnejše 150 din, bogate 250, najbogateše pa po en črep ali 650 din. Če bi se najšlo teliko ljubezni do sirot, bi k leti mogli vogelni kamen blagoslavljati za dom sirot. Pitate, pa bi trbelo to naednok doli plačati ! ? Ne. Zadosta bi bilo obveznico podpisati i plačivati na dve leti. Vsaki mesec nekaj, pa bi se plačalo, ne da bi što kaj v pamet vzeo i se obteršo.

Ki ma srce do sirot, naj nam naznani svoje misli i odkrije svoje srce na pitanje gledoč.

Vsem darovnikom žele smiljenost Jezušovoga Srca i prosi vse za vsmiljenost sirot **ODBOR.**

Križ Jezušov.

„Kda se zvisim iz zemlje, vse k sebi dotegnem.“ (Jan. 12.—32).

„To je pa pravo Jezuš mili Zveličiteo, naj naznani svojo smrt, kakše bo vmro“ — pravi v razlago sv. apoštol. Križ Jezušov ma moč v sebi i diko. A oboje, i moč, i dika zvirate iz sramotenja, trplenja. To premislimo. To premislimo, da bo tüdi pri nas meo Jezušov križ diko, i moč. Oboje pa dobi, če bomo sramotenje mirno prenašali, če bomo svoje križe dotrpljivo nosili.

1. Glejte, kak se na križ pribije, že se kaže ta moč. Ali ne čujete ka guči desni razbojnik : „Gospod spomni se me, kda prideš vu svoje kraljestvo ? !“ Ki ga je prle preklinjao, ga zdaj proti ovomi, levomi razbojniku zagovarja, ki ga je preklinjao : „Midva vredno trpiva, te pa kaj je kriv ! ?“

Ali je ne njegova, Križanoga moč, ka je sunce potemnelo, kda ne prišo mesec v njegov kolobar, ka so pečine pokale v nasprotno stran kak so ležale njihove plasti, ka so mrtvi stanjüvali? Ali je mogoče ne to posebna moč, ka tisti Nikodem, ki je prle zavolo straha pred svetom samo po noči vüpaol k Jezusi iti, zdaj batrivno ide z Jožefom iz Arimateje k Pilati i prosi telo njegovo! Pa kda je dūšo pūsto na križi, ne je mogoče poganski stotnik spregovoro, „ka je te bio zaistino Sin boži?“ I židovje, ki so se v prsi bili s strahom razišli, več kak jasno svedočili, da je Jezus zaistino k sebi začeo vse potegüvati. Potom, ka je križ gopostavljen i Jezus na njega pribit, se je začelo povrnjenje židovov i poganov. Mi vsi ki smo živi svedoki, da je Jezus svojo reč spuno, po križi je vse k sebi potegno, ka se je dalo potegniti! V križi Gospodnovom so najšli moč i pomoč apoštolje, dūhovniki, verniki vseh časov, da so lahko širili bože kraljestvo, da to obsega že 400 milijon kotrig. Pa tüdi sam les ma v sebi moč. Skoro tristo let je ležao njegov križ zakopan v zemlji v nesnagi i Jezus njemi je dao moč, kda ga je najšla sv. Jelena, moč, ki jo je on sam meo i ma: križ njegov je začeo prvi den najdenja čüde delati, vračiti, hüde dūhe odganjati, milošče deliti za spopolnenje dūše. Pa to dela povsod, kde se časti delček svetoga križa. V Rimi majo veliki del sv. Križa, ki so hodili ta na romanje, so bili srečni tisti kinč viditi. A nikaj menje nneso srečni ki v Črensovc romajo, kde se tüdi hrani edna skalnica Jezušovoga pravoga križa. Vsaki, ki ta roma, ga küšne.

Pa ka bi prosili Jezusa, kda njegov križ küšnemo!? Svetsko reč? Nikdar ne! „Jezušov križ reši mojo dūšo!“ To se je na križi molilo i pod njim. To molimo i prosimo tüdi mi, kda to skalnico ali kakšikoli križ küšnemo. Odičo se je križ Gospodov. V zlat i diamante so ga vložili, kralovje i casarje na svoje krone postavili, se blišči na törmi vsake cerkve, najdeš ga na vsakom križopotji; nesme se meša slüžiti na oltari, na šterom ne najdeš križa, s križom te sprejme Mati cerkev med svoje kotrige pri svetom krsti i s križom se poslovi od tebe, kda ti ga na grob posadi, ka bi pod njim mirno počivao do sodnjega dneva. Opominaš se z vsem tem, da ljübiš, poštüješ križ Jezušov. „Zavolo prestane smrti vidimo Jezusa z dikov i častjov koronanoga. Dostojno je bilo najmre, da se tisti, za koga i po kom je vse, ki je vnoge sine v blaženstvo pripelao, začetnik zveličanja, da se po trpljenji spopolni“ (Heb. 2—9.) Gospod tak šče iti vu svojo diko, iščeš ti drügo? „Ne li je to trbelo Kristuši trpeti i tak iti vu svojo diko?“ je razlaga vučenikoma na poti v Emmaus. „Ki šče za menov priti, naj vzeme križ na svoje rame i naj me nasledüje.“ To je njegova reč. Sramotenje mirno prenesti, vsakdenešnje križe voljno pretrpeti. To je navuk svetoga križa. Ne žele Jezus zvünredno veliko trpljenje: vsakdenešnje križe mirno nosi, je pravo i z ednim obečao, ka vsaki den bo meo svojo nevolu, svoj križ. Ošpotaš, ogrizeš, ne brani se i ne idi včasik fiškališa krmit s penezi! Kem vekš je posoda, tem več drži; posodo naše dūše pa kopa sv. Dūh. Najvekšo je skopo v Mariji. Kopa jo z križom Jezušovim. Kem več so trpeli svetniki, tem več dobra so včinoli. Ne zdravje i lepa postava ali lepi glas ali bogastvo ali modrost ne te reči, drügo je v prvoj vrsti potrebno za pridobljenje velikih milošč za velika dela na hasek vnogim dūšam i na veliko božodiko: *Križ je potreben*. Vučenik križanoga hodi vsaki ki s potrplivostjov premaga življenje. Jezus nas tolaži s tem, da je naše plačilo obilno v nebesaj i če z njim trpimo se z njim tüdi veličimo. Amen.

Začetek 25. letnice Marijinoga Lista. Slavnost širitelska.

Velko sv. mešo so služili za žive i pokojne širitele pred Najsvetejšim g. Meško Jožef, kaplan v Črensovci, ki so se v svoji predgi tudi spominjali z Marijinoga lista i njegovih širitelov. Povedali so „da je 25 letnica širitelov M. Lista svetek dela, dela nesebičnoga, štero se ne opaža na zemlji; zato je pa tem bolje častno i zato je bolj zasluzno pri Bogi. Širitelom M. Lista so pa naložili kak sveto dužnost ljubezni, naj ešče dale vršijo svoj lepi poseo, pa naj to vršijo z ešče vekšov gorečnostjov. Mi vsi pa ostanimo verni Marijinomi listi i ž njim širimo notrašnje versko življenje, predvsem pa istinsko, notrašnje Marijino čast.“

Črensovka cerkev z šegeštijov, pred šterov so se zbirali jula 14. širitelje i širitelice M. Lista za fotografiranje.

Te den so se služile svete meše za širitele žive i pokojne tudi v Veržeji pri Materi dobrega tanača, v Soboti pri sv. Martini i v Celji pri sv. Jožefi. Med svetov mešov tak ranov kak velikov v Črensovcih je spevao pevski zbor g. Luthar Štefana, šolskega upravitelja i kantora v Črensovcih štiriglasno, jako lepo i genljivo. Toisto nalogo je zvršo tudi popoldnevi pri večernici. Zaistino si je vredno zasluzo pohvalo gospodov iz Tišine. Pa na Tišini je edna ti najlepših cerkvenih pesmi, če ne ta najlepša v Slov. Krajini. Pri večernici je tudi velikanska črensovska cerkev cela popevala Marijine litanije tak pobožno, da se njej je zaistino veselila Marija.

Pred večernicov so meli g. Baša Ivan, ešpereš navuk. V svojem lepom govoru so večletni bivši urednik, sotrudnik i 25 letni širiteo iz srca povedali sledeče: Z trnjavim vencom je opletena zgodovina M. Lista, a

ravno to trnje njemi je dalo teliko blagoslova. Jezere i ježere je te list obdržao skoz 25 let vu pravoj veri i na poti pravoga krščanskoga življenja. Dužnost naša za te veliki Marijin dan naj bo to, da mo se vsikdar držali navukov M. Lista.

Slovesnih večernic so se vdeležili pred Najsvetejšim zvün predgara g. dekana sledeči gospodje: Horvat Jožef, martjanski, Čačič Jožef, črensovski, Krantz Jožef, tišinski plebanoš, Meško Jožef, kaplan Črensovski, en duhovnik iz drüge püšpekije, Halas Daniel, bogoslovec, pa vrednik Marijinoga Lista Klekl Jožef. Pa tüdi civilni gospodje so se vdeležili slavnosti, kakti Kontler Julij, šolski upravitelj z Turnišča, Luthar Štefan, šolski upravitelj z Črensovec, Muk inženjir z Ormoža, gospodičina poštarica i gospodičine vučiteljice, naše dijaštvo i nešteto naroda. Vsi ti so se veselili zmagi širitelov. Ja te den je bio den zmage za širitele. Petdvajseti let so se borili, da premagajo vihere, ki so proti Marijinomi Listi nastanoli i denešnji den je jasno pokazao, da so se dobro borili: prinesli so z boja palmo zmage. Vsi so se njim veselili, ka so dobro sadili, ka so drevo Marijinine časti globoko posadili, zraslo je to drevo i denešnji den trga ž njega šestjezero družin sad Marijine ljübezni, sad ki ga bodo vso večnost vživale pri Jesuši. Pa kda smo se veselili tomi velikomi šeregi širitelov Marijine časti, smo v dühi mislili i na naše mile širitele v tujini, ki neso mogli k nam, ka bi se z nami veselili. Mislili smo i njim pošiljali zlati sad naših svetih meš i molitev v dalnjo Ameriko, Canado, Nemčijo, Francusko, na žitna pola naše države, vu razne fabrike, pač po celom sveti, kdekoli se kole naš narod za vsakdenešnji krüh i smo poiskali gori naše mile širitele i širitelice pa smo pravili Mariji za nje: *Ti njim plačal!* Ne so mogli sem, ne spozabi se ž njih. Pa še dale smo šli, kak v Ameriko. Šli smo celo na drügi svet i tam poiskali gori naše pokojne širitele i širitelice z svojimi mešami i molitvami pa je potolažili, pa njim diko povekšavali.

Po večernicaj, štere so vse napunile z navdúšenjom, smo se zbrali vsi pri šegeštiji črensovske cerkve, da se damo fotografirati. Veselo smo se zbirali, zaistino Marija je bila med nami. Ni deca, nedužna deca nema takšega veselja, kak smo ga meli mi, ar smo bili osvedočeni, ka je naša sküpnost samo začetek večne nebeske sküpnosti, ka je naša velika radost samo kapljica tistoga morja radosti, v štero bo Marija vtopila naše düše, ki so gorele za njeno čast i jo širile. (Dale.)

Znaki Srca Jezušovoga.*)

Poznate te znake? Augusta 18. so se narodili v Slovenskoj Krajini. So prosti i pozlačeni dragši. Prostih cena je 3 din. en falat. Jako lepí so. Spodkar je cerkev katoličanska, okoli nje naše topole ali jegnjedje, nad tema pa plava v zrak: prebodjeno Srce, ki čuva naš kraj, našo cerkev. Ljübezen božega Srca je na znaki, ki nas vči ljübiti požrtvovalno svojega

*) Znake pošlje vredništvo M. Lista v vsako dalešnje faro, k Črensovcam blizi ležeče fare je pa tü dobijo. Cena navadnoga je 3 din. pozlačenoga 10 din. Cisti dobíček od znakov dobijo sirote. V Ameriko samo pozlačene pošljemo. Cena, ka što z dobre volje da, a ne menje kak 25 centov. Vse se sirotam da, ka je od stroškov više.

— Vredništvo M. Lista v Črensovcih.

bližnjega, svoj dom, da ostane veren Jeznšovej cerkvi. Kre dva kraja je trnjav venec, znamenje trpljenja, brez šteroga nega prave ljubezni do Boga i bližnjega, pa zeleni listek lipe z cvetom klinčka, naše zemlje drevom i rožov v znamenje, ka prava ljubezen napuni vsakoga z vüpanjom, ka pride ednok venec zmage z rož spleteni kak plačilo za našo ljubezen, štero smo nosili v svojem srci do Boga i bližnjega, to je do svojega doma, do svoje cerkve.

To pomenijo naši lepi znaki, znaki [Slovenske Krajine.

Nastane pitanje, kda naj nosimo te znake?!

Te znake moremo v prvoj vrsti nositi na Gospodove svetke, kak na Božič, Tri kralovo, Svečnico, Vüzem, Zastoplenje (Velko Telovo), na Telovo, na Srce Jezušovo, prve petke ali nedele i na god Kristuša Kralja, zadnje nedelo meseca oktobra. Dobro znamo, ka je nošnja teh znakov častenje Srca Jezušovoga i služi veliko obrambo božega Srca v žitki, posebno pa na smrtno vüro i zvünredno plačo za junaštvo, ka nesmo se sramüvali spoznavati Gospoda. Te znake bomo blagoslovili i dajte blagosloviti, ka do meli še vekšo moč proti hüdomi.

Poleg cerkvenih svetkov pa bo dobro te znake še nositi v vsakoj fari, kda je tam proščenje. Kak lepo bo to! Na priliko na Malo Mešo si opičijo v obleko podobo Marijinoga Sinü, njegovo Srce tišinski farniki, na Jožefovo cankovski, na Križovo črensovski, na Velko mešo törjanski, na Zastoplenje bogojanski itd. Vsaki, ki de svetio z veselov farov proščenja, si ga tüdi opiči i z tem jezeri pokažejo en den, ka so sinovje edne matere slovenske, edne cerkve, i ka jih žive i navdüšüje ljubezen do Srca božega, štero je življenje dalo za nje.

Mamo pa tüdi še narodne svetke, kda se naša mladina, naša društva, naš narod zbira pri raznih prilikaj, da da izraza, ka ljübi svoj narod i svoj dom, ka je veren spunjavalec zakonov, za te prilike je tüdi naš znak ali kda se zbira ljüdstvo za kakše dobrodelno gospodarsko, pošteno prosvetno delo, te si naj tüdi vsaki navzoči opiči te znak Sloveuske Krajine v znamenje, ka se dobromi Bogi zahvali za ves napredek, šteroga njemi je dao. Te znak naj roma od roda do roda i naj veže, vse nas vküp v ednoj velikoj ljubezni, štero žari Srce Jezušovo iz sebe na nas uboge zemljane. Ta lübezen, nas bo potem vezala vküp z vsemi brati, štere nam dava Jezušova zapoved: ljübi bližnjega kak samoga sebe!

Pa ešče eden veliki pomen ma naš znak. Te znak je postao i more tüdi ostati vez, ki nas veže vse vküp, smo tü doma ali v tujini. Naši delavci raztepeni po državi i celom sveti se bodo po tom znaki spoznavali; naši Kanadanci razloženi po strašnih šumaj velikoga angleškoga dominiona se bodo po tom znaki vküp zbirali; naši krüh slüžeči v Nemčiji, v Franciji, i drugih državaj sveta razškropljeni bodo po tom znaki dobili moč i tolažbo, ka do mirno prenašali svoje križe, delali pridno naprej, ar jih znak opominao bo, ka delajo za tiste, ki v tom ljübljenom domačem kraji prebivajo, šteroga kaže znak; naši Amerikanci iz Severne, Srednje i Jüžne Amerike bodo po tom znaki, šteroga si epičijo v obleko, vužgali ogenj v svojem srci do svoje mile domovine, kde njim je zibelka tekla, kde so čüli to sladko reč od ljübe mamike i dragoga ajteka: dete moje; te znak jih bo pripelao na grob svojih dragih, kde bodo v dühi pokleknoili i molili za svoje drage domače. Ja te znak bode žareči ogenj,

bode prevelika svetlost; ogenj, ki de vužigao ljubezen v tujini do domače grude; svetlost, v šteroj do vidili i spoznavali naši domači eden drugoga.

Znak Slovenske Krajine je znak ljubezni, ki je vse dala, da mammo sloboščino bože dece, štera je vretina vse ostale sloboščine.

Sinovje i hčere Slovenske Krajine, opičite si vsi i vse te znake na ljubeče srce! Ljubimo vsi Jezušovo Srce! Ljubimo v tom Srci vsi sebe, svojega bližnjega, svoj dom, svojo cerkev! Ljubimo!

Ka je katoličanska Maticerkev?

Sveti Düh Bog svedoči v knigi: Djanje apoštolov: „*Vnožina vernih je pa bila ednoga srca.*“ (Dj. ap. 4.—3.) Edno želo so meli vsi, edno veselje, edno žalost, ki so bili kotrige Matercerkve za časa apoštolov. Ta edinost je znak tiste ljubezni, štera mora ladati med kotrigami Cerkve po Kristušovem zgledi: „*Kristuš je ljubo Matercerkev.*“ (Ephez. 5. 25—28.) Če ščem zato odgovor dati na zgoraj stavljeno pitanje: ka je katoličanska Maticerkev? — moremo odgovoriti, ka nikaj drugo nej kak Jezušova ljubezen v njenih kotrigaj, nikaj drugo kak v življeve spelana zapoved njegova, ki se glasi: „*Zgled sem vam dao da kak sem jaz delao i vi delate.*“ (Jan. 13.—15.)

Jezušova ljubezen v kotrigah vseh do njega, dobroga Boga i do vseh bratov i seser po njegovom zgledi, po njegovej zapovedi, to je katoličanska Maticerkev.

Kde zato vmira düh prvih krščenikov, kde nega ednoga srca ljubezni, tam se začnejo razširjati krive vere. tam začne cvesti vsa hūdobija. Pomislimo samo malo. Kda je začela prepadati prava vera? Ne mogoče te, kda so se ljudje med sehom sovražili, kda so se cepili na razne stranke, kda so se vršile agitacije za peneze, što bi dobo dūhovno službo!? Jezušovo Matercerkev zato zida tisti, ki ljubi Boga i bližnjega i tem bole jo zida, tem trdnejši fundament njej dava, kem bole gori njegova ljubav do Boga i bližnjega. Podira pa tisti Jezušovo Matercerkev, ki neti sovražtvo med dūšami, ki je pun istoga dūha, šteroga so sveti apoštolje tak grozno obsodili i pokaštigali, ki ma Šimonovoga dūha, ki je šteo za peneze kūpiti dūhovno oblast, naj njemi nosi čast i dohodke. Jaj tistomi, ki šče za minljivi zlat i srebro sebi kūpiti Kristušovo oblast za dūše i dohodke dūš, štere, kak sam Bog pravi, ne so z minljivim zlatom i srebrom odkūpljene, nego z dragocenov krvjov nevtepenoga Agnjeca. Jaj tistomi, ki zavolo mite ali pila, ali prijateljstva ali častiželjnosti podpira te greh. Smrtno greši dūhovnik, ki ga včini i vernik, ki dūhovnika v tom podpira.

Ka je katoličanska Maticerkev!? Mogoče zidina z oltari!? Ne . . . Izmed stoezerih njenih zidin je samo edna katoličanska Maticerkev, zidina toti, ali ne iz kamna i peska, nego iz dūš zidana, šteroj je streha, to je glava Kristuš, i štere dūše edno verjejo i edna ista svestva jih hranijo: oboje to i vera i svestva pa izvirajo iz Jezušovoga Srca. Ma pa ta hiša čuvare, ár jih je Kristuš sam postavio i zvolo za to službo i ti so njegovi namestniki pod glavnim voditelom i njegovim namestnikom svetim Očom, rimskim papom. Sveti Cyprian tak lepo pravi zato, ka je Maticerkev ne drugo kak „*Verniki okoli dūhovnikov.*“

Ka je katoličanska Maticerkev!? Sveti Duh Bog jo zove za „hišo bo-žo“, za „kraljestvo bože.“ Kak velika čast! Kak visiko odliküvanje! Jezušove reči se tičejo vsakoga katoličanca: „Bože kraljestvo je notri vu vas.“ (Luk. 17.—21.) Kraljestvo i to bože, večno kraljestvo nosi v sebi vsaki, ki je kotriga svete kat. Materecerkvi, če je pun ljübezni do Boga i bližnjega.

A moj Bog, ne zameri mi, ka pri tom veselom pogledi, se zaskuzim. Vnogi so samo po imeni katoličanci i njim je več zamazano veselje grešnoga tela ali grešne spona hüdoga duha kak tvoje odliküvanje! Keliko razvalin vidim vu dušaj! Zidane so te duše, te katoličanske duše iz krvi Jezušovoga prebitoga Srca v naroče prečiste žalostne Matere bože. Pa so podrete! Kakša sramota za te duše! Kakša žalost za siromaškoga Jezusa i njegovo presveto mater! Milijoni so zapisani v stüdenec, k šteromi so nekda angelje hodili pit vodo veselja, zdaj so pa podreti i se hüdi duhovje vlačijo okoli njih, ki so njim vzeli ljübezen do Boga i bližnjega, ki so je oropali nazadnje tüdi prave vere Jezušove. I to žalostno pokapanje duš ide naglo naprej. Nega kolere, štera bi toliko človečega življenja skončala kak je zadnji par deset let, posebno po nesrečnom boji vničilo duševnoga življenja! O kak strašno je viditi poistinitiv Jezušovoga proročüvanja den na den bolje očivestno: „Mislite, ka najde Sin človeči vero, kda pali pride?“ (Luk. 18. 8.)

Ka naj včinimo zato, ka se ponovi stara dika kat. Materecerkve! Ljübimo! Jezuš nam zapovedava: „Ljübite se med sehom!“ (Jan. 13.—34.) I molimo! Istotak nam On, mili Odküpiteo zapovedava: „Prosíte i dobíte!“ (Mat. 7.—7.)

Ovčice drage! Jako dosta je sovraštva med nami. Odpravimo je, ljübimo se i ne sovražimo se, odpüstimo vsem, ve dober Bog ma dosta več nam odpüstiti, kak mi svojemi bližnjemi! Pa ka ne moremo doprinesti sami, tisto sprosimo od dobrega Boga: *dosta, prav dosta molimo za sveto katoličansko Materecerkev!*

Marija, mati žalosti.

Septembra 15. obhaja Maticerkev god žalostne Matere bože. Letos s`adne vküp z križovskov nedelov. Ar so Marijine žalosti tesno združene z Jezušovim trplenjom, štero nas je rešilo večnoga pogübljenja, nam dužna zahvalnost zapovedava, da tüdi na te večkrat mislimo. Posebno pa naj to včinimo na dvoji god Marijinih sedmerih žalosti.

Sedem jih svetimo, nešteto jih je pa mela. Te največke, sedmere obhajamo ar v te vključimo tüdi vse ostale. Poglejmo je nakratci. Poglejmo je i včimo se ž njih dve velikivi istini: 1. ka Bog tiste, štere rad ma, z posebnim trplenjom obiskava i 2. ka je ne mogoče Boga ljübiti brez mirnoga trplenja.

Prva Marijina žalost je bila, ka je te, kda vse matere čütijo radost, ona mogla žalost občütiti. To je bilo pri pelavanji. Detece je nesla v cerkev, puna z vüpanjom, ka njej bode na radost, na pomoč na stare dni. Tolažila se je, kak vsaka mati. Ali, njeni trošt jo je že pri vpelanji vkano: čüti je mogla z vüst Šimeona, iz šterih je sv. Duh govorio, da bodo nje-

nomi Jezušu proti delali, tak proti, ka zavolotoga njej meč prehodi dūšo. Te meč je pa hitro prišo. Drūge matere ido domo z veseljom od vpelavanja i dom svoj z detetom spremenijo v dom radosti. Marija neje mogla domo. Angeo se je skazao hraniteli, sv. Jožefi v noči i ga je opomeno, naj beži v tūjino, v daljni poganski orsag, ar dete ščejo vmoriti hūdobni ljudje. Ne veselje, nego neizmerna žalost se je naselila v Marijino dūšo po vpelavanji, ne radostni dom, tužna tūjina jo je čakala z detetom. To je njena druga žalost.

Tretjo je občūtila, kda njej je Jezušek v cerkvi na zgūbo prišo. Tri dni ga je iskala, jočič, žejna i lačna, trūdna i snena. V Sini je Boga zgūbila, zato je tak neizmerno žalūvala.

Pa ta žalost je mela vendar neko tolažbo. Najšla ga je nazaj i ne je bio njeni Jezušek nindri mantran i ošpotan. A kda ga je na križnoj poti srečala, kda ga je vidila opljūvanoga, krvavoga, bledoga, na smrt zmantranoga, o te, te je trpelo njeno srce, te je krvavela njena dūša ! To je bila njena štrta žalost.

Peto je občūtila, kda je pod križ stopila. Pod križom je v dūhi pretrpela tisto, ka je njeni boži Sin na križi pretrpo v teli i dūši. Vmirala je pod križom i bi mrla, če je posebna boža moč nebi bila okrepila. Vse je ostavilo njenoga Sina, njenoga Boga na križi, vse se norčari ž njega, vse ga mantra, vse ga zametavlje i ona njemi nemore, ne sme pomagati, ar je to boža volja. Čūje njegovo tožbo : žejam i ona nesme ponūditi kapljico mrzle vode svojemi vmirajočemi deteti ; čūje njegovo tužno ječanje : moj Bog, moj Bog zakaj si me ostavo ! ? I ona ne sme ni edne tolažljive reči njemi povedati, ar naši grehi to zadoščene zahtevajo ! ? O mantrništvo vseh mantrništevi !

Šestoj žalosti se je odprlo Marijino srce, kda je vidila odpreto Srce svojega božega Sina na svojih naročaj. Siromaška mati ! Roke, ki so jo nekda binckale, so prevrtane od strašnih, topih cvekovi ; noge, štere so tak ljūbeznivo za njov drkale, se ne genejo, so vse edna rana, edna krv ; vūsta ne šepečejo vač te najslajše reči : mati. Zatonilo je sunce njene dūše, zato je tūdi zatonila morje žalosti njena dūša. I kda je zatonila, je najšla nas, naše zgūbljene dūše i je porodila na novo življenje, na življenje vekivečno.

Pa to naše življenje je skrivala v grob, kda je svojega božega Sina v njega zakopala. Milo ga je zadnjič poglednola v grobi i se od njega poslovila. Njene skuze so bile iz ognja i krvi pa ne z vode ar je ž njimi v grob zakapala ne samo svojega Boga i sina nego i naše življenje, ka bi je iz groba, iz tabernakla jemali. Grob Jezušov je najmre odpro naš tabernakel, kde je naše življenje, kde je Jezušovo presveto telo, ki hrani naše dūše na večno življenje. A te grob, te tabernakl so odprle Marijine bridke skuze, štere je pretakala, kda je v srci sedmo svojo največšo žalost čūtila i nosila od velikoga petka do vūzemske nedele.

Marijine sedmere žalosti naj nas vse navčijo na to dvojjo veliko istino, ka Bog tistim, štere rad ma, dava posebne velike križe, i ka niedna dūša ne more Boga prav ljūbiti, če ne ve mirno vse pretrpeti, ka njej Bog pošilja.

Dika Marijina.

Sisao: Sv. ALFONZ LIGURIO.

Marija je Mati spokorni grešnikov.

Reči evangelija „Tisti, ki prosi, dobi“, se lahko nanašajo tudi na molitev, štero opravljamo k Mariji. Če je tisti, šteri prosi, ne vreden, ka bi bio poslušnjeni, njemi bo Marijino zaslúženje pripomoglo, ka bode poslušnjeni, pravi sveti Anzelm. Sveti Bernard opomina zato vse grešnike, ka naj prosijo Marijo za pomoč in ka naj majo zavúpanje na molitev k Mariji. Če že naimre grešnik sam ne zasluži, ka bi bio poslušnjeni, se njemi bode skazala tista milost, za štero prosi zavolo Marijinoga zaslúženja. (Sv.

Bern. Serm; 3. in vig. Nat). Če bi štera mati znala, pravi té svetnik, ka se njeniva dva sina smrtno sovražita, bode gvišno na vse mogoče gledala in si prizadevala, ka jiva pomiri, Marija je pa mati Jezusova in obednim mati ljúdi. Če opazi grašnika, šteri je neprijateo Jezusov, se trúdi, ka ga z Jezusom zmiri. (Sv. Bern Deprec. ad V.) Ta dobra mati nikaj drúgo ne že le od grešnika, kak ka se njoj priporoča in ka ma trdno volo, ka se pobolša. Če Marija vidi pred svojimi nogami grešnika, šteri jo prosi za smilenje, ne gleda na grehe, nego na njegovo dobro volo, s šterov pride k njoj. Če ma grešnik dobro volo, ga Marija vsikdar prijazno sprime in

čeravno ma grešnik kelkošteč grehov, si bo ta lübezniva mati prizadevala, ka ozdravi vse njegove rane, ár je ona ne samo po imeni mati smilenja, nego je mati smilenja tüdi v istini in to v deli tüdi skažüvle. To je razodela preblážena Devica tüdi svetoj Brigiti. (Rev. S. B. I. 2. C. 23.)

Marija je mati grešnikov, šteri se ščejo spokoriti in je zato nemogoče, ka Marija ne bi mela z grešnikom smilenja. Na pogled se nam celo tak vidi, kak če bi bilo trpljenje grešnikovo obednim tüdi trpljenje za Marijo. Kda je kanaanska žena prosila Jezusa, ka naj oslobodi njeno hčerko od hüdoga düha, je včinila to z etimi rečmi: „Gospod, Ti Sin Davidov, smili se meni; mojo hči mantra hüdobni düh. (Mat. XV. 22.) Če je pa hüdobni düh mantrao njeno hčer in ne njo samo, se tak vidi, ka bi mogla praviti „Gospod, smili se mojoj hčeri“, in ne „smili se meni“. Itak ta kanaanska žena je pravila „smili se meni“. To pa zato, ár matere občütijo trpljenje svoje dece, kak či bi to bilo njihovo trpljenje. Po takšem, če se grešnik priporaća Mariji, pravi sveti Rihard, prosi Marijo za njega z ravno tistimi rečmi pri Bogi: „Gospod, smili se meni.“ (De Cand. V. c. 6.) Marija pravi: Pogledni, Gospod, ta sirmaška düša, štera je v stanji greha, je moja hči. Ti se moraš zato smilüvati, — ne toj düši, nego meni, štera sam njena mati. — Če bi vsi grešniki pribežali k toj sladkoj materi, je gvišno, ka bi njim Bog odpüsto vse grehe. O Marija, pravi sveti Bonaventura, Ti sprimeš grešnika, šteroga celi svet zaničüvle, z materinskov milosrčnostjov in ga ne zapüstiš, dokeč ga ne pomiriš z njegovim sodnikom. (In Spec. C. 5.) Ali je mogoče, ka bi Marija zavrgla nesrečnoga grešnika, šteri se zateče k njoj? Ne! Če ma grešnik trdno volo, ka se pobolša i prosi zato Marijo za pomoč, ga Marija ne zapüsti, nego ga bode kak mila mati objela in ga prle ne odpüsti od sebe, dokeč ga ne pomiri z svojov močnov priprošnjov z Bogom in dokeč ga ne pripela nazaj v stan bože milošče. (Dale).

Bodi popolen.

VIII

Biti popolen v svojem zvanji se pravi spunjavati düžnosti, štere nam naloži naše zvanje i vse to činiti v istini dobro, za božo čast tak, ka vzememo vse stvari, tak, kak če bi prišle z božih rok. (Sveti Frančišek Saleški.)

Slavni očak Pafnucij je ednok šteo znati, če si je pridobo kakše zašlüženje. Nazveščeno njemi je bilo, ka je v tom pogledi podoben ednomi plemenitaši. Pafnucij se je na to potrüdo ka toga plemenitaša obišče. Plemenitaš ga je lübeznivo gor prijao i lepo pogosto. Po jedi je Pafnucij plemenitaša proso, ka bi njemi pripovedavao svoje življenje. Plemenitaš je odgovoro, pa se zagovarjao, ka nema nikaj dobroga na sebi. Svetnik pa ga je nadale proso i tak njemi je plemenitaš začno pripovedavati, ka se stalno trüdi, ka sprejema romare i je preskrbi z vsem potrebnim za pot Nevolnim v nevolaj pomaga i se trüdi, ka bi njegove sodbe bile pravične, ka profi svojim pod öznikom ne bi bio trdokoren, tak ka lahko v miri obdelavlejo svoje njive i ne terja od nijj nikše nepravilne dače. Nišče se nemre pritožiti, ka bi njegovi lüdje ali njegova živina komi kaj slaboga

včinoli. Nikdar ne guči proti svojem bližnjemu kaj slaboga, nego vse spoštuje i lübi i se trüdi, ka bi vsem pomagao. Sveti opat je bio po tom pripovedavanji jako potolaženi i je zarazmo, ka prava popolnost ne obstoji v velkih delaj, nego edino v zvestom spunjavanji vsakdanešnjih dužnosti.

V San Cezario je za časa svetoga Jožefa Kupertinskoga živela edna redovnica v glasi velke svetosti i jakosti. Ednok so svetnika pitali, kakša je ta redovnica, štera ma tak dober glas, pa je svetnik odgovorio: „Med vami živi istinita svetnica, štere pa ne poznate.“ Na to je imenüvao ime nekše siromaške i nepoznane vdove, od štere se do tistoga časa ešče nikaj ne čülo. Poizvedavali so po njoj, pa se je zvedjilo, ka ta vdova stanüje v nekšem zavrženom kraji, kak ločena od vsega sveta i se prezivlja z delom svojih rok. Svoj poseo zvršavle s svojimi hčerami i nejde nikdar med šümeči svet, samo vsakši den se vdeleži svete meše.

Molitev: O moj Bog, kak lahko bi postano svetnik, samo če bi tak zvesto i dobro spunjavao dužnost svojega zvanja! Ali na žalost, kde je moja zvestost? Delao sam samo to, kde sam meo dopadenje. Gospod, potrdi me v boji z menom i mi pomagaj, ka Ti bom zvesto služo!

J. KONTLEA

Kongres za vzhodne navuke v Pragi. Že duga leta se vküp zbirajo vučeni lüdje, ki iščejo poti, kak bi vzhod kem bole spoznali, kak bi se odstrano razkol povzročen v cerkvi v 11. stoletji i da se vzhodna i zapadna cerkev pa združita. Na teh sestankih se zbirajo v prvom redi Slovani pa tüdi drügi narodi. Letos je bila Praga zbrana za kraj kongresa, da se je zednim proslavila jezeroletnica smrti sv. Vaclava. Na tom kongresi so se menjavale goreče molitve z vučnimi predgami v vseh jeziki.

1. Prvi den kongresa, 11. avgusta je bila služba boža, ki so jo opravili püšpek iz Pšemysla. Te den popoldnevi so si gostje lahko poglednoli Prago, ki je bila jezero let središče češkoga kulturnoga življenja.

Večer ob 8. vöri je bio otvorjen vzhodni kongres s svečanov akademijov v velkoj dvorani, okinčenoj z zastavami i cvetjem. Pri toj akademiji so bili navzoči odlični gospodje: praški nadpüšpek dr. Kordač, 8 püšpekov, nekaj opatov itd. Dvorana je bila nabito puna. V začetki so prečteli tist sv. Oče, ki so ga vsi stoječki poslušali. Sv. Oča z veseljom hvalijo le kongrese za vzhodne navuke. Za tem so se pa vrstili vnogi govori püšpekov i zastopniki raznih narodov. Med temi je tüdi gučao Slovenec dr. Grivec. Po govorih se je akademija končala s spevanjom narodne himne.

2. *Drugi den kongresa* 12. avgusta, so se začnola ob 9. vori predavanja v dvorani benediktinskega samostana. Predavanja je otvorilo olomuški nadpüšpek dr. Prečan.

Prvi predavatelj je bio Mgr. d'Herbigny iz Rima, ki je gučao od misli katoličanstva i od življenja molitve. V svojem izvajanju je povedao, da bo katoličanska cerkev rešiteljica ne samo poedinca, nego celoga naroda.

Za tem so prečteli brzajavne pozdrave kongresi.

Sledilo je predavanje dra Grivca iz Ljubljane: *od vzhodnoga pojma cerkve*. Po tom pa predavanje dr. Vašica iz Olomuca: *Sv. Vaclav v staroslovenskih spomenikaj*. Velko častenje sv. Vaclava vidimo v ruskih spomenikaj od 11. do 13. stoletja.

Vučena predavanja so bila končana poldne. Po tom je pa Msgr. d'Herbygni meo v Emanskoj cerkvi frtaovörno predavanje, kde je pozvao vse angele čuvare i vse nebeske sile na pomoč. To premišlavanje je napravilo globoki vtis na vse kongreganiste. Kongres se je zaključio z velikim duhovnim haskom.

Beograd. Blagoslovitev vogelnoga kamna nove katoličanske cerkve. Verske potrebe silijo katoličance v Beogradi, da si zidajo nove cerkve. 18. avg. je blagoslovo beogradski plebanoš dr. Wagner vogelni kamen za novo farno cerkev na Čukarici. Pri obredi je tüdi beogradski nadpüšpek g. Rafael Rodič navzoči bio.

Zagradečki eršek dr. Anton Bauer so obslüzavali zlato mešo. Cela Hrvatska njim je na čast priredila velike slovesnosti

Med rožnatim i trnjevim vencom. Pred nekolko meseci je bio pariški predvaraš sv. Sulpicije svedok genlivoga dejanja. V cerkvi sv. Sulpicija je sloveči pesnik iz Alzacije - Jurij Chepfer je pripelao k oltari pred duhovnike belo oblečeno kandidatko za nuno. Pred oltarom sta ležala dva venca: rožnat i trnjov. Ta belo oblečena je bila slavna pariška pevká Suprino. Küšnola je trnjov venec i si ga položila na glavo. Njenim prijatelom i prijateljicam so se skuze pokazale v očeh, kda je pevká Suprin, zdaj sestra Dijana preminola skozi šegeštijo v klošter za vsikdar.

Francija. 30. juna je mesto Lille melo zanimivo novo mešo. Novo mešo je meo Jožef Basgnin i v tistom časi je v tistoj cerkvi darüvalo sv. mešo šče šest njegovih bratov duhovnikov. Dva od teh sta jezuita eden benediktinec i trije so svetni duhovniki.

VSEBINA :

K Materi Mariji	Stran 1	Začetek 25. letnice Marijino-	
Življenjepis Chambon Marije		ga Lista	„ 7
Marte, laične sestre reda		Znaki Srca Jezušovoga.	„ 8
Marijinoga obiskavanja	„ 2	Ka je katoličanska Maticerkev?	„ 10
Predga Lovrenčič Jožefa za		Marija, Mati žalosti.	„ 11
naše romare na Rakovniki.	„ 3	Dika Marijina	„ 13
Od „Doma sv. Frančiška“	„ 4	Bodi popolen	„ 14
Križ Jezušov.	„ 5	Cerkveni glasi	„ 15